

7 Zile

Eve Ainsworth

Traducere din limba engleză de
ANDREEA DEMIRGIAN

Dacă citești asta, înseamnă că am reușit. Excelent.
În sfârșit am făcut și eu ceva bine.

Mă gândesc de mult timp la asta, așa că să n'ai impresia că-a fost o decizie de moment. Singurul lucru care m-a împiedicat până acum a fost că sunt o lașă demnă de milă. Dar, până la urmă, știam eu că totuși aș fi în stare să-o fac. Nu e așa de greu, mai ales dacă ai ajuns la capătul puterilor. Iar eu am ajuns, crede-mă.

Nu prea mai am ce altceva să scriu. Nu ție, în orice caz, oare o să citești chestia asta ureodată?

O să afli de ce-am făcut asta. Toată lumea o să afle.

Câteodată, începi să vezi lucrurile clar abia când te învăluie bezna. De aceea, acum știu că:

- 1) Bullies sunt niște nenorociți.
- 2) Ai tăi ar trebui să-ți fie alături când ai nevoie de ei.
- 3) Sunt un om slab. Merit să mi se întâpte asta.

Sper că o să se termine repede. Sper să fie ca și cum aș adormi, doar că fără vise de rahat.

Sper să-o găsești și să-i spui ce-am făcut.

*

**Kez Walker: Doamne, unora nu le pasa deloc
cum arata. Nici macar cand nu sunt la scoala...**

Acum 5 ore

Îmi place

Comentează

Distribuie

Lois: ??

Kez: lol. oooo da, am vazut-o pe SLEAMPATA azi...
vai de capul nostru! pe bune, ma dureau ochii

Marnie: pe cine? aaaaaa. lol. am vazut

Kez: bai, i-ati vazut parul? doamne! asta se spala
vreodata pe cap?

Lois: ;o)

Marnie: Kez esti cea mai tare, fata!

Kez: pe bune acuma. e asa de sleampata! si
pantofii? de la second?

Marnie: second siguuur. se imbraca super nasol.

Kez: ii trebuie o lectie de stil

Kez: sau o lectie in general

Hannah: bai, nu-i corect. Jess e ok.

Marnie: de unde stii ca de Jess era vorba?

Kez: lol. ce sleampete mai stii?

Hannah: na, eu atata zic, ca e ok.

Kez: da normal, nici nu ma mir – doar esti amica ei

Marnie: ce amuzant

Respect pe Kez: da, nu conteaza, Slempy o s-o incure. ma
scoate din minti. ma dor ochii numai cat ma uit la ea
Lois: pe bune? cand?

Kez: curand...

Nu mai am nevoie de ceas deșteptător. Asta chiar e bine, pentru că Hollie a vărsat niște suc pe ceasul meu de zână, cu sclipici. Acum, pe ecranul digital a rămas pentru totdeauna o pată neagră și difuză, ca o vânătaie. Indiferent cât o șterg cu șervețele umede, tot rămâne lipicioasă. Dar totuși n-o să-l arunc. Mă l-a cumpărat tata acum patru ani. Amprentele lui probabil că sunt încă pe plastic, aşa că am o părticică din el aproape de mine – cu defecte sau fără, e acolo. Stă pe noptiera mea, lângă paharul cu apă, licărind ora lui incorectă ca un far în ceată.

Nu mai am nevoie de ceas deșteptător, pentru că am propria metodă de a mă trezi – o senzație paralizantă și insuportabilă de rău. În fiecare dimineață e la fel. Deschid ochii și pe urmă corpul meu își dă seama unde mă aflu. Mi se strângе stomachul, mi se taie picioarele și simt că mă sufoc. Fiecare particică

din mine, fiecare fibră, nerv și mușchi se luptă cu senzația de groază la gândul că trebuie să înfrunt o nouă zi.

Azi e la fel.

Îmi arunc picioarele afară din pat – bucăți masive de carne care tremură când mă mișc. Urăsc felul în care se încrătește carnea pe mine. Am pulpele ca ale unui pui îndopat, gata să dea pe dinafară de grăsime. Trag de marginea tricoului, încercând să ascund colacul care se revarsă pe deasupra chiloților, și mă ridic cu greu.

E dezastru în camera mea și asta mă enervează. Hollie e absolut inutilă când vine vorba de făcut ordine; face prăpăd pe oriunde trece – păpuși, cărți, monstruleți de plastic cu fețe ciudate. Trebuie să am grijă pe unde pășesc, să nu calc pe ceva. Trag un șut într-un trol și mă uit cum se izbește de rafturile unde-mi țin cărțile. Aterizează în cap, fixându-mă cu ochii lui bulbucați.

— Hai, dispari, îi spun.

Trolul se mulțumește să mă privească rânjind.

Hollie doarme în patul mic de sub fereastră și, ca de obicei, e tolărâtă într-o poziție ciudată, cu picioarele atârnând de pe saltea și mâinile îndoite sub cap. Arată straniu. Are gura deschisă și câteva șuvițe

umede i s-au lipit de obraz. Un ochi e pe jumătate deschis. Mă întreb oare ce visează.

— Hollie.

O zgudui ușor să se trezească, dar ea mormăie și se face ghem.

— Hai, somnorilă. Trebuie să mergem la școală.

— Nuuuuu. Mai lasă-mă zece minute, spune ea, trăgându-și orbește pătura peste cap și lovindu-mă cu piciorul în același timp.

— Îmi pare rău, n-avem timp. Hai, la spălat și îmbrăcat.

Mă uit prin cameră, dar mama nu ne-a lăsat nimic pregătit. Ridic mormanul de haine pe care Hollie le-a lăsat aseară lângă pat. Le verific să nu fie murdare, dar par să fie în regulă, cu excepția unui strop de vopsea de pe pulover, pe care reușesc să-l râcâi cu unghia. Ciorapii i-au rămas cam mici, aşa că trag de ei, să se mai întindă. Mă simt de parcă aş face o gimnastică ciudată.

— Bluza mea are o gaură, zice Hollie, ridicându-se încet. Ieri, Jack mi-a zis că arăt stupid.

— Spune-i că stupid e el.

Hollie îmi aruncă un zâmbet cu strungăreață, cu părul blond încă lipit de față.

— Ești amuzantă.

O iau de mâna și o duc la baie. Când trec pe lângă oglindă, încerc să-mi ignor reflexia.

— Da, sunt amuzantă, îi răspund.

Dar nu în felul în care crede ea.

*

În timp ce torn în două castroane ce-a mai rămas din cutia cu cereale, mama intră pe ușă. Plouă, iar părul încâlcit i s-a lipit de obraji. Are față roșie și strălucitoare și încă îi curg picături de pe vârful nasului. Îi trebuie o umbrelă nouă. Mi-aduc aminte că pe ultima i-a dat-o vântul peste cap când se ducea la magazin. S-a chinuit o veșnicie s-o repare, înainte să tragă o înjurătură și s-o arunce într-o tufă.

Mă întreb dacă o mai fi acolo.

— Mi-ați lăsat și mie lapte? întreabă, scuturându-și pelerina de ploaie și aruncându-și geanta într-un colț al bucătăriei.

Are ochii umflați și încercănați și arată de parcă ar putea să adoarmă pe loc, de-a-n picioarelea. Nu pot să mă uit prea mult la ea, că mă sufocă îngrijorarea. Nu reușesc să-mi aduc aminte când a zâmbit ultima oară.

— Mai e un pic, spun.

Speram să-mi rămână și mie un pahar mic, dar nu mai contează; e clar că are nevoie de el mai mult

decât mine. Pornesc fierbătorul și cauț o cană curată. Chiuveta e plină ochi de vase murdare. N-am niciun chef să bag mâna în apă rece și soioasă care băltește în farfuriile de aseară. Găsesc în schimb o cană ușor ciobită, cu „I love England”, lângă cutia de pâine și arunc în ea un plic de ceai. Văd pachetul început de biscuiți în spatele unei pâini vechi. Îl desfac și-mi îndes în gură doi biscuiți digestivi cu ciocolată. Au un gust stătut și dulce. O văd pe mama uitându-se lung la mine, cu ochii îngustați de dezamăgire.

— Pachetul săla era plin ieri, zice ea.

Mă-ntorc cu spatele la ea, cu obrajii în flăcări.

— Ești foarte obosită, mami? întreabă Hollie, mâncând cereale și uitându-se cu ochi mari la mama.

— Da, spune ea.

Se aşază cu grijă pe scaunul din fața lui Hollie, de parcă oasele i-ar cântări o tonă. Își azvărle pantofii și-și întinde picioarele. Poartă ciorapi lungi, iar vârfurile sunt închise la culoare, de la umezeală. Oftează.

— A fost un schimb greu.

De obicei, mama se strecoară din casă imediat ce ne culcăm. De cele mai multe ori, se întoarce după câteva ore, dar săptămâna asta lucrează tură dublă, pentru că una dintre celelalte femei de serviciu e

în concediu medical. Numărul de la muncă e lipit pe frigider, pentru orice eventualitate. Nu-i spun că mor de frică să nu se întâmple totuși ceva rău cât lipsește. Numărul pus la vedere și cuvintele abia îngăimate „pentru orice eventualitate” nu fac decât să înrăutățească senzația.

— Tu de ce nu dormi odată cu noi? continuă Hollie în timp ce-și împunge cerealele cu lingura, ca să le facă să danseze.

— Știi foarte bine de ce.

Răspunsurile mamei vin în rafale aspre și tăioase.

— Trebuie să muncesc. Nu găsesc alt serviciu decât la curățenie. O să mă culc după ce plecați voi.

Dar eu știu că n-o să se culce. Știu pentru că am mai venit acasă devreme și am găsit-o pe net, postând chestii pe forumuri. De cele mai multe ori când ne întoarcem acasă, o găsim la calculator. Cu mine nu poate să vorbească, dar mii de persoane virtuale știu ce-i trece prin cap. Pentru mine, mama e ca un cufăr cu comori, bine ferecat și păzit. Doar că mi-aș dori să știu tot ce nu-mi spune.

Îl dau ceaiul și apoi mă aşez în fața castronului meu cu cereale uscate. Am mai puțin decât Hollie. Mie mi-au rămas mai mult bucătile sfărâmate de pe fundul cutiei. Însă Hollie mănâncă bucuroasă,

cu poftă, și firișoare de lapte i se scurg pe bărbie.
Nu aud decât crănțanitul ei și ticăitul ceasului din
camera alăturată.

— Hollie nu mai are haine curate. N-ai pus rufele
la spălat, spun.

— Bine, dă din cap mama.

— Mai avem detergent?

Fața i se schimonosește.

— Ăăă... Nu știu, poate. Sau poate că nu. Trebuie
să verific.

Își masează tâmpalele cu putere.

— Da, știi, n-ai mai fost la cumpărături de secole.

Se întoarce în sfârșit spre mine și-mi aruncă o
privire tăioasă.

— Pentru că n-am bani, Jessica.

Rămân multe cuvinte nespuse, dar eu tot le aud.
Atârnă în aerul dintre noi, aşa de tangibile că aproape
pot să întind mâna și să le ating.

Dacă n-ai mai mâncă tot ce prinzi, Jess...

Mă privește lung, parcă provocându-mă să o
înfrunt, dar bineînțeles că nu pot. Știe foarte bine că
n-am s-o fac.

Am în minte o grămadă de cuvinte, lucrurile pe
care aş vrea să îi le spun mamei. Aş vrea să îi destăinui
toate gândurile rele pe care le țin încuiate în mine.

Aș vrea să-i spun ce greu e să fii eu.

Dar îi văd ochii obosiți și buzele îmi rămân ferecate.

O să fie doar o săptămână ca oricare alta.

Eu și Hollie mergem împreună la școală, pe jos. Nu mai plouă și soarele încearcă din răsputeri să spargă norii. Hollie țopăie înaintea mea. Strig la ea să ocolească băltile; nu-s sigură că pantofii ei ar face față. Pășesc prudent, încercând să evit crăpăturile din asfalt.

Mi-aduc aminte cum îmi spunea mama că în crăpături sunt crocodili care își scot botul ca să mă apuce de degetele de la picioare. Ce prostuță eram, oare de ce-oi fi crezut-o? În primul rând, cum ar putea să încapă? Și cum ar putea să supraviețuiască sub pavaj? Chiar dacă am paisprezece ani, tot nu-mi place să mă apropii de ele – *pentru orice eventualitate*. Iar cuvintele astea. Presupun că mi-e teamă să nu mi se întâmpile ceva rău dacă ating, chiar și în treacăt, marginea crăpăturilor.

Poate că azi, dacă reușesc să evit toate crăpăturile, lucrurile o să fie altfel. Atât cer, o singură zi.

Mai întâi îi aud țipătul și apoi o văd pe Hollie întinsă pe jos cât e de lungă. Probabil s-a împiedicat.